

Добрий ведмедик

Леонід Куліш-Зіньків

Спав під кущем малини маленький Ведмедик. А звали його Тупу-тупчиком. Одного разу його батько Тупутуп і дядько Клишоног принесли йому вулик меду.

— Спить ще Тупутупчик, — сказав дядько Клишоног, — і не знає, якого ми йому гостинця принесли.

Проте Тупутупчик не спав. Йому просто було приємно полежати на теплому моху. Почали два ведмеді про вдале полювання говорити.

— Надовго запам'ятають нас оті кусючі комахи, — почухавши свого опухлого носа, сказав Клишоног до Тупутупа.

— Еге ж, — пошкрібши боки, погодився з ним Тупутуп. — Усі вулики догори дном поставили, весь мед вилизали, навіть крихти не залишили.

Коли Тупутупчик виліз з теплої постелі, дядько з батьком поставили перед ним величезну миску з медом.

— Не буду я його їсти, — заплакав Тупутупчик. — Цей мед гіркий, дуже гіркий. Ви залишили голодними маленьких бджілок, зруйнували їхні будиночки!

Почали дорослі ведмеді частіше свої голови чухати.

— Що ж нам робити? — запитують один одного.

— Віднесіть назад вулика і вибачтесь перед бджілками, — сказав Тупутупчик.

Нічого не залишилось їм робити. Взяли вулик і присоромлені поплентались на пасіку. Вибачились вони перед бджілками, пообіцяли, що більше такого робити не будуть.

Раптом з вулика, якого принесли ведмеді, вилетіла одна бджілка і продзижчала щось на вушко до найстаршої бджілки. А розповіла вона про доброго і чуйного ведмедика Тупутупчика.

— Оце вам кухлик меду, — сказала найстарша бджілка. — Хай він буде гостинцем Тупутупчику, бо він найдобріший Ведмедик серед усіх ведмедів.